

ABSTRAKT

Téma této rigorózní práce pojednává o reemigrantech, kteří odešli v polovině osmnáctého století kvůli tehdy zakázanému evangelickému vyznání do Slezského Pruska, a o jejich návratu zpět do vlasti. První kapitoly zachycují důsledky bitvy na Bílé hoře v roce 1620 pro nekatolíky, jejich odchod do ciziny a celkovou náboženskou situaci v českých zemích v osmnáctém století. Další kapitoly rigorózní práce se věnují samotnému životu nekatolíků v cizině a vzniku hlavních českých kolonií v dnešním Polsku. Hlavní část práce se pak na základě vzpomínek pamětníků zabývá návratem reemigrantů z polského Táborska do tehdy Československé republiky po druhé světové válce a jejich počátečnímu životu ve vlasti, konkrétně v obcích Zhořec, Kamýk, Pačín a Loučky na Bezručicku. Velká kapitola práce je také věnována původním německým obyvatelům v této lokalitě, jejich vzájemnému soužití s příchozími reemigranty a odsunu zpět do Německa. Je zde také zachycen příděl usedlostí a pozemků navrátilcům, volby v obci Zhořec, do nichž kandidovali reemigranti, a vznik místního odboru Sboru českých exulantů ve Zhořci. Rozsáhlou kapitolu této práce také představuje vznik sborů Českobratrské církve evangelické v Černošíně a Bratrské jednoty baptistů v Teplé, založených příchozími reemigranty, a náboženská situace v období komunismu. Závěr diplomové práce informuje o Základní devítileté škole v Pačíně a Základní odborné škole rolnické v Bezručicích, navštěvovaných dětmi reemigrantů.